

[Aage Andersen]

Det fremsatte lovforslag må ses som en konsekvens af, at de indefrosne dyrtidsportioner er de enkelte lønmodtageres personlige ejendom, og de skal anvendes til pensionsformål. Ifølge lovforslaget betragtes de indbetalte beløb som en form for kapitalpension, der udbetales som et engangsbeløb, når den enkelte, der er omfattet af ordningen, bevilges pension af den ene eller den anden art.

Når dyrtidsmidlerne er blevet endeligt konteret på de enkeltes konti, vil den samlede værdi udgøre knap 10 mia kr. Ved udbetalingsens start 1. januar 1981 vil det beløb, der skal udbetales til dem, der siden 1. september 1977 er gået på pension, efterløn m.v., udgøre ca. 750 mill. kr., og den enkelte lønmodtagers tilgodehavende vil, såfremt vedkommende har arbejdet på fuld tid i perioden fra 1. september 1977 til 1. september 1979, være ca. 5.000 kr., når renter osv. tillægges. Beløbene i fonden vil herefter blive udbetalt, efterhånden som folk går på pension, men der vil ifølge sagens natur gå meget lang tid, eller en lang årrække i al fald, inden de sidste beløb er udbetalt.

Disse dyrtidspenge og den oprindelige ATP-fond med deres forskellige anvendelsesformer kan ikke integreres, hvorfor der må oprettes en særlig fond, og det er altså derfor, vi her har forslaget om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Administrationen af denne fond skal i henhold til lovforslaget forestås af en bestyrelse på 21 medlemmer, hvoraf de 15 skal være de til enhver tid værende lønmodtagerrepræsentanter i repræsentantskabet for Arbejdsmarkedets Tillægspension, medens de 6 udpeges af finansministeren for tre år ad gangen.

Lønmodtagernes organisationer har som deres opfattelse udtrykt, at disse midler, der alene er lønmodtagernes, også alene burde bestyres af lønmodtagernes egne repræsentanter, et i og for sig forståeligt synspunkt, synes jeg. På den anden side mener jeg ikke, at man kan anfægte det rimelige i regeringens forslag om, at den offentlige interesse også tilgodeses i forbindelse med en så relativt stor fondsdannelse, som der her er tale om.

Derimod forekommer det mig ikke særlig sagligt, når arbejdsgiverne og formentlig også partier her i tinget har den opfattelse, at ar-

bejdsgiverne skal være med til at forvalte disse penge, som de hverken har lod eller del i, idet de ikke har indbetalt én eneste øre til fonden. Jeg mener i øvrigt, at det er lidt af et paradoks, at de partier, som formentlig vil tale imod, at lønmodtagerne får rådighed over deres egne midler, nok vil være de samme, som ofte taler om den ukrænkelige ejendomsret.

Selv om jeg er ny her i tinget, så erindrer jeg dog de såkaldte Sverigespenge, væsentlige millionbeløb, som fra Sverige i 1960erne blev betalt til Danmark via EFTA-ordninger. Disse penge var, så vidt jeg husker, i realiteten landbrugets, hvorfor det via en anmærkning på finansloven blev overladt til landbrugets organisationer at administrere disse store millionbeløb. Det kunne i grunden være interessant at få oplyst, hvorledes de partier, der vil gå imod, at lønmodtagerne administrerer deres egne penge, forholdt sig til, at landbrugsorganisationerne administrerede disse Sverigespenge, der tilflød landbruget i 1960erne.

Jeg understreger endnu en gang, at lønmodtagerne har den fulde ejendomsret til de indefrosne dyrtidsportioner.

Jeg skal på socialdemokratiets vegne anbefale det fremsatte forslag.

Christoffersen (V):

Vi var som bekendt modstandere af den sørgeligt ineffektive ordning, der blev gennemført i 1976, hvor man besluttede sig til at indefryse dyrtidsportioner. Vi var modstandere af ordningen af flere grunde, og vi er stadig modstandere af ordningen, fordi den indebærer, at en central fondsdannelse i stadig højere grad kan erhverve sig ejendomsret til stadig større dele af det private erhvervslev, og det mener vi ikke er en udvikling, som er nyttig. Vi foretrækker, at ejendomsretten spredes, i stedet for at den koncentrerer. Og erfaringen for, hvorledes midlerne er blevet anvendt i de forløbne år, viser jo også klart, at man systematisk har opkøbt meget store aktiemængder. Jeg tror, det i perioder har været op til halvdelen af alle de aktier, der er blevet solgt på Københavns børs, der er blevet købt af denne fond.

Samtidig er det klart, at denne fond hele tiden har været en fristende mulighed for dem, som ønsker at etablere en central fond